

ואחד אומר: בשלשים, ואחד אומר: בארבעים, ואחד אומר בהמשים. וחזר בו של המשים. פודה את הקרקע זה שאמר ארבעים, וממשכנין (7) עבור ההקדש מנכסיו של האומר חמשים, עשר סלעים שהפסיד להקדש בחזרתו.

חזר בו גם של ארבעים פודה את הקרקע זה שאמר בשלשים, ממשכנין מנכסיו של בעל הארבעים עשר, ועם עשר שממשכנין מבעל החמשים, הרי ביד הקדש חמשים.

חזר בו גם של שלשים, ממשכנין מנכסיו של בעל שלשים עשר שהם נוספים על העשרים הקודמים, ופודה זה של עשרים, וביד ההקדש חמשים.

חזר בו גם של עשרים, ממשכנין מנכסיו של בעל עשרים עשר, ופודה זה של עשר, וביד הקדש חמשים.

חזר בו גם של עשר, מוכרין אותו בשויו

שהוא פחות מעשר, ונפרעין משל בעל העשר את המותר להשלים לעשר, ועם מה שממשכנין מהשאר שחזרו בהם, הרי ביד ההקדש חמשים.

היו הבעלים אומרים שרוצים לקנותה בעשרים, וכל אדם כלומר: ואחד משאר כל אדם, אומרים גם כן בעשרים, הבעלים קודמין, מפני (8) שהם מוסיפין חומש.

ואם אמר אחד אחרי שאמרו הבעלים בעשרים: הרי היא שלי בעשרים ואחת שהוא יותר ממה שנותנין הבעלים כקרן, ופחות ממה שנותנים עם החומש, שהוא כ"ה סלעים, כיון שפוחת מקרן וחומש של הבעלים אי אפשר לתת לו, ועל כן: הבעלים נותנין על כרחם עשרים ושש, דהיינו: עשרים ואחת בתורת קרן כפי שהעלה (9) השני דמיה, וחמש מוסיפים בתורת חומש על שיעור הקרן שאמרו מתחלה.

ואם אמר אחד אחרי שאמרו הבעלים

8. משמע מכאן שאף על פי שהבעלים אמרו ראשונים, מכל מקום אין להם זכות קדימה לפדות אלא רק משום שמוסיפים חומש. ולפי זה כששנים שאינם הבעלים רוצים לפדות לא תהיה עדיפות לראשון אלא יעשו גורל או שיתן הגזבר למי שירצה.

אך השפת אמת נוטה לומר, שהראשון קודם, וכאן במשנה מדובר שהבעלים והאחר אמרו ביחד ואז צריך את הטעם שהבעלים מוסיפים חומש, אבל אם הבעלים היה ראשון הרי הוא קודם גם בלי הטעם שמוסיף חומש.

9. ביאר השפת אמת, שאם לא יוסיף הבעלים כנגד הקרן שהציע השני, יש כאן מעין גול מההקדש שיפדו אותו בפחות ממה שאמר השני,

אין בחומש שוה פרוטה לא חל הפדיון כלל. והשפת אמת מסתפק, אם זה שצריך בחומשו שוה פרוטה זה רק בפדיון של הבעלים שמוסיפים חומש, או שהנידון הוא גם כשאחר פודה והוא אינו מוסיף חומש. וכתב השפת אמת, שמסתבר שהנידון הוא גם כשאחר פודה.

7. היפה עינים הביא מהירושלימי שזהו הטעם ששום היתומים רק שלשים יום ושל ההקדש שישים יום, כי ביתומים חוששים שאם תתמשך ההכרזה הרבה זמן יחזור בו זה שרצה לקנות. אך בהקדש אין את החשש הזה כי הרי אינו יכול לחזור כמבואר כאן במשנה, ולכן מכריזים שישים יום.

שהוא כ"ה, אם רצו הבעלים ליתן שלשים ואחד, דהיינו עשרים ושש כפי שיעור קרן שהעלה השני, ועוד חומש מקרן שלהם ודינר, [נוסף], הבעלים קודמין. ואם לאו שלא רצו כלל לפדות, אין כופים אותם, ואומר לו לזה שאמר בעשרים ושש: הגעתיך [הרי היא שלך]! הואיל ואין השני פוחת ממה שרצו הבעלים ליתן עם החומש.

גמרא:

אמר רב חסדא: זה ששנינו במשנה שאם חזר בו זה שאמר שנותן חמשים, ממשכנים מנכסיו עשר בלבד, לא שנו אלא שבן ארבעים עומד במקומו, ולא חזר בו ממה שהסכים לפדוה בארבעים! אבל אם אין בן ארבעים עומד במקומו, שחזר בו אף הוא, והרי ההקדש מוכרו לבן שלשים, משלשין מחלקים את כל הפסד כ' הסלעים שמפסיד ההקדש ביניהם, באופן: שבן החמשים נותן ט"ו⁽¹¹⁾ סלעים, ובן הארבעים ה' סלעים, והטעם: שאותן י' סלעים היתירים על המ' סלעים, שלא נתחייב ליתנם

בעשרים: הרי היא שלי בעשרים ושתים [שהוא פחות מכ"ה של בעלים], הבעלים נותנין על כרחן עשרים ושבע, שהם: כ"ב שהעלה השני, וחומש על מה שאמרו הבעלים מתחלה.

ואם אמר אחד: בעשרים ושלש, הבעלים נותנין עשרים ושמונה, כ"ג לקרן וה' לחומש.

ואם אמר אחד: בעשרים וארבע, הבעלים נותנין עשרים ותשע.

ואם אמר אחד: בעשרים וחמש, הבעלים נותנין שלשים⁽¹⁰⁾, ומתפרש בגמרא טעם דין זה.

והטעם בכל משנתנו: שאין מוסיפין הבעלים חומש על עלויו של זה בשיעור הקרן יותר ממה שאמרו הבעלים לתת כקרן, אבל קרן עצמה חייבים לתת כמותו.

ואם אמר אחד: הרי היא שלי בעשרים ושש, ומוסיף בפדיונו על קרן וחומש של הבעלים

הבעלים לומר שהוא יתן רק את החומש להקדש, והאחר יתן את הקרן כפי שאמר. שאם לא כך הרי יש חשש שתמיד כשהבעלים יבואו לפדות יציעו אחרים סתם מחיר גבוה יותר כדי לחייב את הבעלים לפדות ביותר, שהרי כופים את הבעלים לפדות מפני שמוסיפים חומש, אך אם יוכלו הבעלים לתת את החומש בלבד והאחר יצטרך לפדות במחיר שאמר, שוב אין חשש שיעלו סתם את המחיר.

11. זוהי דעת רש"י. אך הרמב"ם [פ"ח מערכין ה"ד] מפרש שכל אלו שחזרו בהם מחלקים

ואף על פי שהבעלים מוסיפים על זה חומש אין זה מועיל לתקן את הגזל, כי החומש אינו מעיקר הפדיון, ואם כן, נמצא שהפדיון היה בפחות ממה שאמר השני.

והסתפק השפת אמת, אם מותר לבעלים להביא בחשבון שיוסיפו את החומש ולומר בגלל זה פחות עבור הקרן, ונטה השפת אמת לומר, שאסור לעשות כך, כי החומש איננו מגוף הפדיון, וצריכים לעשות את גוף הפדיון במחיר הנכון.

10. כתב הרש"ש, שבכל האופנים האלו יכול

תו מקשינן מהמשך המשנה, ששנינו: חזר בו גם בן עשרים, ממשכנין מנכסיו עשר, ויקשה: אמאי, ליתן דבן שלשים בהדיה עם בן עשרים?

ומשנינן: דליכא בן שלשים כלל.

ומתמהינן: אי הכי שמשלשין ביניהם כאשר חזרו שניהם, וכרב חסדא, אימא סיפא במשנתנו: חזר בו של עשר מוכרין אותה בשויה ונפרעין משל בן עשר את המותר. ויקשה: מדוע, ליתוב בן עשרים בהדיה? וכי תימא: הכא נמי מדברת המשנה בדליכא בן עשרים כלל, אי הכי למה כתוב נפרעין "משל עשר" שמשמע שבאים לברר ממי נפרעים, והרי כיון שהוא לבדו בא לפדותה, נפרעין "ממנו" מיבעי ליה?!

ומשנינן: אלא אמר רב חסדא לתרץ הקושיות ממשנתנו באופן אחר: לא קשיא, כאן מה שאמרנו לעיל ש"משלשין ביניהן" מדובר שחזרו בן החמשים ובן הארבעים בבת אחת, שחזרת בן החמשים הפסידה להקדש עשרים [כיון שחזר בו גם בן הארבעים], וחזרת בן הארבעים אף היא הפסידה עשר להקדש, וכיון שכך מחלקים ביניהם את אותו הפסד י' שעשו שניהם. כאן במשנתנו, שכתוב: חזר בו [גם] של ארבעים

אלא בן החמשים, הרי הוא משלם לבדו, וי' סלעים הנותרים שנתחייבו בהם שניהם, כיון ששניהם נתרצו לפדות הקרקע בארבעים [שבן החמשים שהתרצה בנ' נתרצה גם לפדות במ' שיש בכלל חמשים — ארבעים], מחלקים ביניהם בשוה.

ומקשינן עלה מהא דתנן במשנתנו: חזר בו גם של ארבעים ממשכנין מנכסיו עשר. ולדברי רב חסדא יקשה: אמאי נותן בן הארבעים כל העשר, ליתן גם בר חמשין בהדיה חמש סלעים, והוא יתן חמש, וכמו שאמר רב חסדא?

ומפרקינן: אין כוונת המשנה כפשוטה, שחזר בו בן הארבעים עם בן החמשים שחזר בו, אלא המשנה מדברת כאן, באופן דליכא בן חמשים כלל שהעלה מתחלה על דמי הפדיון של בן הארבעים, וכיון שכך נותן בן הארבעים לבדו את כל העשר שהפסיד.

תו מקשינן מהמשך המשנה, ששנינו: חזר בו גם בן שלשים, ממשכנין מנכסיו עשר, ולרב חסדא יקשה: אמאי, וליתן דבן ארבעים שחזר בו תחלה, בהדיה עם בן שלשים?

ומשנינן: דליכא בן ארבעים כלל.

הבינה הגמרא שהביאור במשלשים ביניהם זה כדעת רש"י, שכל אחד נותן לבד את מה שהעלה, ומשתתף עם חברו בסכום שמשותף ביניהם. אבל במסקנא, שאומרת הגמרא שהדין משלשין ביניהם זה רק כשחזרו כולם בבת אחת, שוב משתנה הביאור במשלשין, ומכיון שחזרו כולם יחד חולקים כולם את כל הפסד בשוה.

ביניהם את הפסד ההקדש בשוה. והראב"ד השיג על הרמב"ם מקושיית הגמרא בסמוך, חזר בו בן ארבעים ממשכנים מנכסיו עד עשר. ולרב חסדא קשה, שישתתף אתו גם בן החמישים, והרי בן החמישים באמת נותן עשר, ואם כן, מתקיים כאן המשלשים ביניהם לדעת הרמב"ם. ותירץ הכסף משנה, שבהתחלה באמת

שנינו במשנה: **הבעלים אומרים בעשרים וכל אדם בעשרים** הבעלים קודמין מפני שהן מוסיפין חומש.

ומתמהינן: **למימרא** — **דחומש** שמוסיפים הבעלים **עדיף** מקרן שנותנין כל אדם?! ורמינהו מברייתא: **בעל הבית אומר**: שרוצה לפדות מעשר שני שלו **בסלע, ואחד** שאינו בעלים **אומר**: **בסלע ואיסר, של סלע ואיסר קודם, מפני שמוסיף על הקרן**, הרי שאף שגם במעשר שני הבעלים מוסיפים חומש, ועם החומש מוסיפים הבעלים יותר מאחר [שחומש על סלע — דינר, שהוא כ"ד איסרין], אין הולכים אלא אחר קרן, ומדוע במשנתנו מבואר שהבעלים עדיפים משום החומש?! (12)

ומשנינן: יש חילוק בין פדיון הקדש לפדיון מעשר שני, **הבא** במשנתנו שמדובר בהקדש, **דחומשא רווחא דהקדש הוא**, שהכל חולק להקדש — **חומש עדיף**. **התם** בברייתא שמדובר בפדיון מעשר שני **דחומשא רווחא דבעל הבית**, שהרי הוא אוכל הכל בירושלים, על כן אומרים: **קרנא** שהוא עיקר הפדיון **תפרוק שפיר** וכל הנותן יותר בפדיונו פדיונו טוב יותר! אבל **חומשא** שאינו מעיקר הפדיון, ואין נהנה בו אלא הוא, **לא איכפת לן**. [מה שאין כן בהקדש, כיון שעדיף להוסיף יותר ריוח להקדש, על כן הולכים אף אחר החומש].

שנינו במשנה: **אמר אחד הרי היא שלי**

[וכן כולם], מדובר, שחזרו בזה אחר זה שאחרי שחזר בו הראשון חזר השני וכן הלאה, ונמצא שחזרת הראשון הפסידה להקדש רק עשר, שהרי השני עדיין במקומו עומד בשעת חזרת הראשון, ועל כן אין משתתף בהפסד שאר החזרות, וכל אחד משלם עשר בלבד.

ומסייעינן: **תניא נמי הכי**: חזרו כלן כאחד **משלשין ביניהם**, ולכאורה יקשה **והא אנן תנן**: חזר בו של ארבעים **ממשכנין מנכסיו** של בן ארבעים לבדו **עשר**, ואין בן החמשים משתתף עמו? **אלא לאו** בהכרח שבמשנתנו מדובר שחזרו בזה אחר זה ועל כן אין משלשים, ובברייתא מדובר שחזרו בבת אחת, ועל כן משלשים, ואם כן **שמע מינה כדרב חסדא, שמע מינה!**

איבא שאמרו את תירוצו של רב חסדא, כתירוף על זה **דרמי להו מירמא** [שהוקשה לבני הישיבה סתירה] מהמשנה על הברייתא: **תנן** במשנתנו **חזר בו של עשר מוכרין אותה בשוויה ונפרעין "משל עשר" את המותר**, ומזה שכתוב "משל עשר", משמע שהיה גם אחר שרצה לפדותה בשל עשרים, וחזר בו, ומכל מקום אין משלם להקדש אלא זה של עשר, **והתניא: משלשין ביניהם**, ואם כן אף במשנתנו ישתתף זה של עשרים בתשלום ההפסד? וכתירוף לסתירה: **זו אמר רב חסדא: לא קשיא, כאן** בברייתא: **בבת אחת, כאן** במתניתין: **בזה אחר זה**.

ולדעת הרמב"ם [פ"ח מערכין ה"ה] שבהקדש כשהבעלים אומרים בעשרים, ואחר אומר בעשרים ואחד, הבעלים קודמים בעשרים מפני שמוסיפים חומש, [והמשנה שכתוב

12. התוספות מפרשים, שקושית הגמרא היא, מדוע במעשר שני לא מחייבים את הבעלים להוסיף כנגד העילוי של האחר, ואילו בהקדש מחייבים את הבעלים להוסיף.

בעשרים וחמש, הבעלים נותנין שלשים.

ומקשים על דוגמא זו שהשני רוצה לתת כשיעור הקרן עם החומש של בעלים: ולימרו הבעלים: **אתא גברא בחריקין**⁽¹³⁾ [בא אדם במקומנו] לפדותו, שנותן להקדש אותו סך שאמרו הם ליתן מתחלה, [שהרי הבעלים שאמרו בעשרים, עם החומש עולה כ"ה כמו שנותן זה], ולמה כופים את הבעלים לפדותו?

ומפרקינן: **אמר זעירא**: מה שאמרו במשנה "הבעלים אומרים בעשרים" אינו בדקדוק, אלא **דאמור בעלים** כשפתחו תחלה, שנותנים עשרים סלעים ועוד דינר, ואם כן, אי אפשר לתת לשני לפדותו, כיון שהוא פחות ממה שהיו נותנים הבעלים עם החומש [שעולה לכ"ה סלעים ודינר ורביע], ועל כן מחויבים הבעלים לפדותו, וממילא נותנים בשיעור הקרן עשרים וחמש סלעים כפי שאמר זה, ומוסיפים עוד חמש סלעים ורביע

דינר שזהו שיעור החומש מהקרן שאמרו הם [עשרים סלעים ודינר] מתחילה.

ומקשינן: וליתני מפורש במשנה, שהבעלים אומרים בעשרים ועוד דינר.

ומשינין: **שלא דק התנא** במשנתנו לפרוט את הדינרים, ואינו שונה אלא את מספר הסלעים השלמים.

ומתמהינן: **ולא דייק התנא** במשנתנו לפרוט דינרים? **והא קתני** בסיפא: **אם רצו הבעלים ליתן שלשים ואחד "ודינר" הבעלים קודמין**, הרי שהתנא שונה — במקום שצריך — גם דינרים?

ומשינין: **אלא אמר רבא**: **דאמור בעלים** כשפתחו תחילה⁽¹⁴⁾: הרינו נותנין עשרים סלעים ועוד פרוטה, ונמצא שהם היו נותנין עם החומש [שעולה לה' סלעים ורביע פרוטה] יותר ממה שנותן השני [דהיינו כ"ה]

ה"ה] יש שיטה אחרת בכל זה, ודעתו שכל זה שהבעלים מוסיפים כנגד העילוי של האחר זה מדובר שכאשר העלה האחר העלו גם הבעלים כנגדו, אך אם לא הוסיפו כנגדו אינם צריכים להוסיף אלא פודים במחיר שאמרו הם בתחילה בתוספת חומש, ואם הקרן של האחר יותר מהקרן והחומש של הבעלים יפדה האחר.

ומקורו של הרמב"ם הוא מדברי רבא כאן, שהמשנה מדברת שהוסיפו הבעלים פרוטה. ומפרש הרמב"ם כי אחרי שהעלה האחר הוסיפו הבעלים עוד פרוטה יותר ממנו, ורק אז חייבים הבעלים להעלות.

והראב"ד השיג, שהרי רבא בא רק לתרץ את הקושיא לימרו בעלים אתא גברא בחריקין, ולא בא רבא להפוך את כל הבנת הענין.

שהבעלים נותנים כ"ו מדובר רק כשהבעלים גם העלו אחר כן], הרי קושית הגמרא כפשוטה, מדוע בהקדש נותנים לבעלים בעשרים, ואף על פי שהשני נותן עשרים ואחד? והיינו, משום שתוספת החומש של הבעלים עדיפה על תוספת הקרן של האחר, ואילו במעשר שני מבואר שתוספת הקרן עדיפה מתוספת החומש.

13. הגר"א מוכיח מכאן, שכל הדין שכופים את הבעלים לפדות זה רק מפני שמוסיפים חומש ויש רווח להקדש. ולכן, כשאחר מעלה את המחיר כמו הקרן והחומש של הבעלים, שוב לא כופים את הבעלים לפדותו.

14. כך פירש רש"י. אך לרמב"ם [פ"ח מערכין

ומתמהינן: לימא רב חסדא דאמר כבית שמאי? שהרי בית הלל סוברים שאין מוסיפים אע"ג שמחלוקתם כשנישום ההקדש בג'?

ומשנינן: לעולם בדלא נישום חולקים בית שמאי ובית הלל, ובית שמאי שסוברים שמוסיפים, והוקשה לנו למה מוסיפים, טעמייהו: משום דמחמירי חומרא בעלמא, להוסיף חומש גם על עלויו של זה, וולפי תירוץ זה תירוצא נדחתה הראיה לרב חסדא].

אי בעית אימא: לעולם מחלוקת דבית שמאי ובית הלל בדנישום, ועל מה שהוקשה לנו, שאם כך רב חסדא כבית שמאי, מתרצינן: ואיפוך דברי בית הלל ודברי בית שמאי, וכך תשנה: בית שמאי אומרים אין מוסיף, ובית הלל אומרים, מוסיף, כיון שנישום, ורב חסדא דאמר כבית הלל [וחזרה הראיה לרב חסדא].

ופרכינן על האיבעית אימא שבית שמאי מקילים מבית הלל, וסוברים שאין מוסיף: וליתניה גבי קולי בית שמאי וחומרי בית הלל המנויים במסכת עדיות.

והדרין לשנויא קמא: אלא לעולם מחלוקת

בפרוטה ורביע, ועל כן פודים הבעלים. ולא דק התנא במשנתנו להזכיר שמוסיף פרוטה, כיון שאין עולה לשיעור דינר.

שנינו במשנה: שאין מוסיפין חומש על עלויו של זה.

אמר רב חסדא: לא שנו שאין הבעלים מוסיפים בשיעור החומש יותר מכפי מה שעולה החשבון לפי שיעור הקרן שאמרו בתחלה, אלא שלא נישום שיווי ההקדש בג' שמאים כשיעור קרן שהעלה האחר! אבל נישום הקדש בג' כמו שהעלה האחר, מוסיפין בשיעור החומש לתת כפי מה שעולה החומש משיעור הקרן שהעלה השני.

ומסייעינן: תניא נמי הכי: בית שמאי אומרים, מוסיפין אף בחומש כשיעור קרן שהעלה האחר, ובית הלל אומרים אין מוסיפין.

ומבארינן: היכי דמי האופן שנחלקו בו בית שמאי ובית הלל? אי דלא נישום בג' כהעלאת האחר, ומעצמו העלה, מאי טעמא דבית שמאי שסוברים שיתחייבו הבעלים להוסיף חומש על עלויו של זה?! אלא דנישום ההקדש בג', ועל כן אמרו בית שמאי שמוסיפים — הרי מוכח כדברי רב חסדא.

ותירץ הכסף משנה, שכך הדרך שלא מציעים אותו מחיר כמו האחר אלא מוסיפים קצת.

ועוד כתב הרמב"ם, שאם הקרן והחומש של הבעלים שוים לקרן של האחר, הבעלים קודמים לפדות, ואף על פי שאינם נותנים יותר מהאחר מכל מקום הבעלים קודמים.

ותירץ הכסף משנה, שמכל מקום, אחרי שתירץ רבא שמדובר שהוסיפו הבעלים פרוטה, שוב מסתבר שזהו הטעם לכל הדין במשנה, שרק משום כך הבעלים חייבים להוסיף.

עוד השיג הראב"ד, למה צריך שיוסיף הבעלים עוד פרוטה יותר מהאחר, והרי מספיק שיציע אותו מחיר כמו האחר.

כסף, שיהיה החשבון בסופו — כשתוסיף עליו חומש, ותצרפנו לעשרים ושש סלעים שהעלה האחר, מגיע לאחד ושלשים סלעים ודינר הבעלים קודמים על כרחם לפדותו בל"א סלעים ודינר.

ומפרשינן: היכי דמי? דאמור מתחלה כז-א בעשרים ואחד, שעולה שיעור החומש לה' סלעים ודינר [שהסלע ד' דינרין], ולכשתצרפנו לכ"ו שהעלה זה, עולה לל"א ודינר, באופן זה הבעלים קודמין בעל כרחם לפדותה בל"א ודינר, שהרי שיעור הקרן עם החומש שפתחו תחילה, עולה לכ"ו ודינר — שהוא יותר על כ"ו שאמר השני — ובאופן כזה תמיד חייבים הבעלים לפדות. ועל כן מעלים הקרן כמו שהעלה השני, ומוסיפים חומש ממה שפתחו — ופודים. ואם לאו שלא פתחו בכ"א אלא בכ' כשאר משנה, אומר לו: הגעתיך

מתניתין:

מחרים אדם על ידי שאומר "הרי זה חרם" [ונתנו לכהנים] מקצת מצאנו⁽¹⁵⁾ ומבקר, ומקצת מעבדיו ומשפחותיו הכנענים, ומקצת משדה אחוזתו. ואם החרים את כולם שהיו לו, מאדם, או בהמה, או שדה אחוזה אינם⁽¹⁶⁾ מוחרמים⁽¹⁷⁾, דברי רבי אליעזר.

בית שמאי ובית הלל בדלא נישום, וזהו מחומרי בית שמאי], ובית שמאי סוברים להוסיף משום שהם מחמירין, אף כשלא נישום.

שנינו במשנה: אמר אחד הרי היא שלי בעשרים ושש אם רצו הבעלים ליתן שלשים ואחד ודינר הבעלים קודמין.

ומפרשינן: רצו — אין [כן פודים] לא רצו — לא, והטעם: דאמרי הבעלים אתא גברא לפדותו בחריקין [במקומנו], שהרי פדיונו לא פחות מקרן וחומש של בעלים, ויפדנו הוא.

ומתמהינן: ודינר שצריכים הבעלים להוסיף על שלשים ואחד אם רצו לפדותו — כמבואר במשנה — מאי עבדתיה [מה צורך בו], והרי כיון שנותנים שלשים ואחד כשעור קרן שהעלה השני, עם חומש על קרן שלהם, די בזה?!

ומשנינן: אמר רב ששת: מה שאמרו במשנה שבל"א ודינר הבעלים קודמים אינו כפשוטו: ולא מדובר שמתחילה אמרו בעשרים.

אלא הכי קאמר: אם רצו בעלים מעיקרא [כשפתחו תחלה] ליתן בפדיון השדה סכום

16. כתב הרמב"ם בפירושו המשנה, שתנא קמא חולק וסובר שאמנם אסור להחרים את כולם, אבל אם החרים הכל חל החרם. ופסק כך הרמב"ם [פ"ו מערכין ה"ב] שאם החרים הכל הם מוחרמים.

והמנחת חינוך [שנו ג] ציין שכך מפורש בתוספתא [פ"ד ה"י] שתנא קמא סובר שחל החרם בדיעבד.

15. כתב הרא"ש, שלכאורה, משמע שצאן זה מין נפרד ובקר מין נפרד, ואסור להקדיש את כל הצאן אף על פי שנשאר בקר.

אך הוכיח מהגמרא לא כך, שהדרשה בגמרא היא מאדם ולא כל אדם מבהמה ולא כל בהמה, הרי מוכח שכל הבהמות הן מין אחד ואם הקדיש צאן והשאיר בקר זה לא נחשב שהחרים הכל.